

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Nordiske Smaadigte

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Nordiske Smaadigte", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 235. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1838_601-txt-shoot-idm10551/facsimile.pdf (tilgået 04. august 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

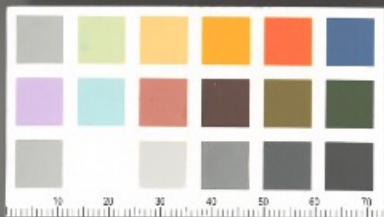
Tillad, Kong Magnus, jeg taler frit,
 La'r Blod fra Mund!
 Man siger ei saa om Loften dit,
 I Uloesund.
 Paa rigtig Væde har slet Forstand
 Den Drot, som vredes paa fremsagt Mand,
 Hvis Bønder lyde, saa loi og jeg,
 Men hoit de sige, du holder ei
 D Døgling, hvad du har lovet.

Hvem raadte dig saa at rygge Død,
 Med Klap paa Sværd?
 Husk, vænskel vorder ei Drot i Nørd
 Med troles Færd!
 Med Sværd i Helte og Kraft i Arm
 Sit Død Man ære, trods Hævn og Harm!
 For Nært er Staalet i Kunge-Haand
 Til tit at prøves paa Bøstes-Haand,
 Det lægge hver Drot paa Hjerte!

Hvi kesser Kongen i Bøndens Gaard
 Sig Slagteska?
 Det Hærværk Høvding kun slet anstaaer
 I Hjemmets La,
 Det Naad Man aldrig, end ei dag Dør,
 Gaa unge Drotter i Nørdens Fær,
 Og vogt dig, Konge! det handes La,
 Ut Hirdmand Hides ved Nørd og Ra,
 Saa vel som de gamle Bønder!

De stille Bønde har dybest Grund,
 Derfor, vas paa!
 Naar Thingmand hode med Haand paa Mand,
 Da til de staae;
 Naar Gubber hvofte, som nu i Ring,
 De Nøggen krumme, som Kat til Spring,
 Hver under Stenen Man lugter Ad,
 Seer brat Man Een sig boltre vild,
 Og heit manne Bjerge sprude!

Ja, her nu, Konge, her af din Ven
 Det varste Død,
 Der lyder om dig blandt gæve Mænd,
 Om Land, om Børd!
 Paa Frimands Dødel du kaster Kæng,
 Som Bodd Man trækker i fredlyst Naag,
 En Dem du smækker vel af paa Stænd,
 Dit Nam dog falde de Sonner Man,
 Som drives fra Fædres Gaarde!

Magnus den Gode og Svend Estridsøn.

(Efter Thjedolph Skjald.)

Traadende den Søhund vidt,
Som har Mund og Smag for Ild,
Satte Tand i Lue-Bul,
Gaded over Vestings-Guld,
Da du, under Taffel-Svin,
Styred Orlogs-Flaade din
Fra Stavanger, til Man Søn
Paa Guldtoppen som et Lyn
Kik paa Danmarks Sletter!

Det er hoed jeg melde maae
Om hvordan, med Seil i Raa,
Og med hviden Bøv paa Søld,
Vifund bar fra Norges Fjeld
Magnus over Kattogat,
Hvem og Jyder hylded brat,
For de saae hans Traktemaal
Bar og blank af hamret Staal,
Under Gyldenfloiet!

Søn af Ulo til Elven drog,
Olavs Søn ham blidt modtog,
Svenda, med Haand paa Selgen-Skrin,
Loved Kro med Tale fin,

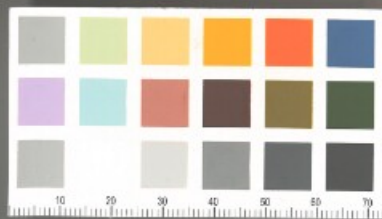
Men hans Kroflod dog bestod
Kortere end kient det Lod,
Danste-Jarlen fandt forgodt
Sig at kalde Danne-Drot,
Det var meget ilde!

Hurtig nu mødtes med Hilsen hult
Kongens og Jarlens de heie Hul,
Saadant et Mulder, som der blev nu
Gamle Kamper ei kom ihj,
Gode i Bane med Baabengny,
Herde de dog en Løne ny,
Vifsn skal gaae derefter.

Kil Baaben brugdes Alt hoed der beed,
Den megen Travlhed til Mange freed,
Og hvem der loe, det var Ravnens,
Fra Stride-Klemmen fuldmangen Steen,
I Krebs af Spyde, til Skjolds-Meen
I Luft sig soang over Stavenen.

Kok aldrig spændtes med store Kil
Den bløde Hær for den blanke Pkil
Kil haardere Ting at udrette;
Saa brugdes Huer den Sognedag,
At Kamper stode som under Tag
Kf Pile-Rader fuldtætte!

Heit til Hæe Magnus soang
Sig paa Helge-Ravnens,
Ded der gaaer af Kongens Gang
Jern i Snekke-Stavenen,

Følge-Svende fleer og fik
Kongen alt, som frem han gik,
Jartlen fik desfærrer!

Steppe verder med i Hu
Selv den blodeste blandt Kvinder,
Naar til Sogn Man spørger nu
Lidende om Norges Fiender,
Og hvordan Kong Magnus glød
Smekker klædet, seo paa Rab!

Uklæret blev han paa den Kofst,
Det maa just hans Fiender sande,
Hvem han sunket, vist omsouft
Stræbe skal hos Svenern at lande,
Maabre Hoved end til Been,
Vorder Samlingen dog seen!

Binger fik paa Hav i Gaar
Hispundsvæere Kampes-Stene,
Baldte dybe Mios-Saar,
Gjorde Rum for Kamper rene,
Bakte Volgens Sang i Dag
Over strandet Kampes-Drag!

Saklands Mo fik nemt at vide,
Hvem der var det røde Skjold,
Dengang Flygtninger med Koide
Hopped over Steen og Knold,
Stræbde, farlige at hindre,
Vrat til Hingsted vel at vinde!

